

סיכומי הדינים העולים ממסקנת הגמרא

379 היומי

גיטין דף נ' למסקנא

דף נ' ע"א

א. ערב של כתובה, לא משתעבד גם אם יש נכסים ללוה. קבלן של בעל חוב, משתעבד. ערב של בעל חוב וקבלן של כתובה, אם יש נכסים ללוה, משתעבד. ואם אין לו, יש אומרים שמשתעבד וי"א שאינו משתעבד. ולהלכה משתעבד.

ב. אין נפרעין מנכסי יתומים אלא מזיבורית. ונחלקו אמוראים בדין זה:

יש מפרשים שלא אמרו כן רק במי שדינו בזיבורית מן התורה, כגון בעל חוב שגובה מן התורה בזיבורית ותקנו חכמים שיגבה מבינונית, וכן בנזקין לרבי ישמעאל, שאם העידית של נזיק שוה בזיבורית של מזיק, שמשלם מן התורה מזיבורית, ותקנו חכמים שיתן מעידית (ראה לעיל מח:), וביתומים העמידו על דין תורה לגבות מזיבורית. אבל מי שדינו ליטול בעידית מן התורה, כגון נזקין לרבי עקיבא (או לרבי ישמעאל כשעדיית של נזיק שוה לשל מזיק), או בעל חוב שהתנה בשטר שיגבה מעידית, גובה מן היתומים כדינו. וי"א שגם מי שדינו ליטול מן התורה בעידית, אינו גובה מן היתומים אלא בזיבורית.

ג. הזיק זיבורית, גובה מן העידית. ואם נשתדפה העידית לאחר שהזיק, ועדיין יש לו עידית בינונית וזיבורית אלא שזו היתה יפה מאד, גובה מבינונית, כי מן הדין אומר לו נסתחפה שדך וטול זיבורית, ומפני תיקון העולם גובה מבינונית. ומן היתומים גובה זיבורית.

דף ג' ע"ב

א. יתומים שאמרו, גדולים ואין צריך לומר קטנים, בין לענין שאין נפרעין מהם אלא בשבועה, ובין לענין הדין שאין גובין מהם אלא בזיבורית.

ב. אין נפרעין מנכסים משועבדים במקום שיש בני חורין. ובגמרא נסתפקו אם רק מלקוחות שיש להם הפסד, או גם ממקבל מתנה אין גובין כשיש בני חורין, כי אם לא היה קיבל הנאה ממנו, לא היה נותן לו מתנה.

ג. שכיב מרע שאמר: תנו בחובי מאתים זוז לפלוני, ושלש מאות לפלוני, וארבע מאות לפלוני, או שאמר ואחריו שלש מאות לפלוני וכו', אם הללו לו בשטר, כל מי ששטר הלוואתו קודם זכה. ולפיכך, אם יצא עליו שטר חוב, נוטל ממי ששטר הלוואתו היתה באחרונה, ואם אין לו נוטל ממי שקדם לו.

ואם הללו לו בעל פה, אם לא אמר 'ואחריו לפלוני' אין אומרים כל הקודם בשטר צוואה זכה, שלא כיוון להקדים זה לזה, רק שאי אפשר לומר שני דברים כאחד. ולפיכך אם יצא עליו שטר חוב, גובה מכל אחד לפי חלקו (בעל הארבע מאות יתן ארבע חלקים, ובעל השלש שלשה, ובעל השנים שנים). ואם אמר: 'תנו בחובי מאתים זוז לפלוני ואחריו לפלוני', כל הקודם בשטר צוואה זכה. לפיכך יצא עליו שטר חוב, גובה מן האחרון, אין לו גובה משלפניו, אין לו גובה משלפני פניו. ואפילו אם הראשון קיבל בינונית והאחרון זיבורית, אין נפרעין ממשועבדים במקום בני חורין אפילו מזיבורית, והראשון הרי הניח בני חורין.

ואם אמר תנו במתנה, נסתפקו בגמרא אם נוטל מן הבינונית אע"פ שהניח בני חורין, או שאין נפרעין ממשועבדים במקום בני חורין גם במתנה, וגובה מן האחרון אפילו הן זיבורית. וגם לצד שנוטל מן הבינונית ולא מן האחרון, אין נפסד אלא אחרון, שיחזור זה ויגבה ממנו את הזיבורית שבידו. ואם כל הקרקעות שוות, נוטל מן האחרון.

~~~~~

לומד יקר! אם לדעתך יש טעות בחומר, שגיאת כתיב, או כל הערה אחרת לשיפור התקציר, לטובת הכלל, דווח למערכת באמצעות שליחת

דואר לכתובת: 7600235@gmail.com

יש לציין מסכת, דף, ועמוד. תודה.

© כל הזכויות שמורות למערכת "הדף היומי למסקנא". אין להפיץ ו/או לעשות כל שימוש מסחרי בחומר. להצטרפות שלחו דואר לכתובת:

7600234@gmail.com